

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyní JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **Mgr. D.H., LL. M.,**
advokáta se sídlem v xxx

proti
žalované: **Česká advokátní komoře,**
se sídlem v Praze 1, Národní tř. 16,
zastoupené JUDr. Milanem Hoke, advokátem se sídlem v Benešově,
Pražského povstání 1950,

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory ze dne 8. 10. 2019, sp. zn. K 42/2018 a kárnému rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 6. 2. 2019, sp. zn. K 42/2018

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise České advokátní komory (ČAK) ze dne 8. 10. 2019, sp. zn. K 42/2018 a zrušení rozhodnutí kárného senátu kárné komise ČAK ze dne 6. 2. 2019, sp. zn. K 42/2018.

Žalobní body

2. Podle žalobce jsou napadená rozhodnutí nezákonná a nesprávná. Konkrétně žalobce namítl, že správní orgány nepřihlédly k žalobcem tvrzeným skutečnostem a jím označeným důkazům, zejména nezohlednily písemný pokyn od klienta, který žalobce při jednání předložil a jednostranně

vyšly ze svědecké výpovědi bývalého jednatele společnosti IXXXR s. r. o. Dále žalobce namítl, že některé důkazy, které žalobce navrhl na svoji obranu, správní orgány neprovedly a v odůvodnění napadených rozhodnutí se nevypořádaly s tím, proč tyto důkazy nebyly provedeny. Podle žalobce správní orgány dospěly na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a napadená rozhodnutí tak spočívají na nesprávném právním posouzení věci, jelikož popis kárného provinění ve výrokové části rozhodnutí neodpovídá skutkovému vymezení. Žalobce také považoval druh a výši uloženého kárného opatření za nepřiměřeně přísné a rozhodnutí jako celek za zmatečné, a proto nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalované k obsahu žaloby

3. Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě uvedla, že žalobce v žalobě uplatnil ty samé argumenty, které použil i ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž tyto argumenty byly žalovanou řádně vypořádány v napadeném rozhodnutí o odvolání. Podle žalované se navíc jedná o argumenty velmi obecné a nekonkrétní.
4. Co se týče údajného nepřihlídnutí k tvrzeným skutečnostem a předkládaným důkazům je toto žalobcovo tvrzení zcela liché. Správní orgány se podrobně zabývaly všemi předloženými důkazy, a to opakovaně a přes skutečnost, že byly v objemu 35 listin žalobcem předloženy asi hodinu před jednáním. Pokud kárný senát zjistil z provedených důkazů jiný skutkový stav, než jaký si představoval žalobce, pak nejde o vadu rozhodnutí, ale o uplatnění zásady volného hodnocení důkazů. Právo na spravedlivý proces neznamená, že bude jednotlivci zaručeno právo na rozhodnutí podle jeho názoru.
5. Žalovaná dále uvedla, že i přes množství žalobcem předložených důkazů i nekonkrétnost dokazovaných skutečností ze strany žalobce, žalovaná žádný důkaz neopominula. Pokud byly provedeny důkazy, ze kterých následně správní orgány nečerpaly, tak tuto skutečnost v rozhodnutí dostatečně odůvodnily. Pokud jde o údajná nesprávná skutková zjištění, tak kárný senát vzal v potaz i argumentaci žalobce a velmi důkladně v napadeném rozhodnutí odůvodnil, z jakých důvodů tuto argumentaci nemohl považovat za věrohodnou. Žalobce ve své žalobě nijak nespécifikoval vadu v popisu skutku a v právním hodnocení. Výrok kárného senátu je dle žalované přiléhavý ve vztahu k výčtu povinností advokáta.
6. Pokud jde o údajně nepřiměřenou výši kárného opatření, tak žalovaná nemohla přistoupit k mírnějšímu druhu uloženého kárného opatření, neboť šlo ze strany žalobce o velmi závažné pochybení ve vztahu ke klientovi. Upuštění od potrestání nebo uložení napomenutí by nevedlo k naplnění účelu kárného řízení. Kárný senát proto přistoupil k uložení pokuty, jejíž výše byla přiměřená ve vztahu ke kárnému provinění žalobce i k jeho osobním a majetkovým poměrům. Zákon umožňuje podle § 32 odst. 3 zákona o advokacii uložit pokutu až do výše stonásobku minimální mzdy. V roce 2019 byla minimální mzda ve výši 13 350 Kč. Uložená pokuta tak činila jen necelý pětínásobek minimální mzdy a pohybovala se tak při spodní hranici zákonné výměry.
7. Žalovaná rovněž uvedla, že napadená rozhodnutí obsahují důkladné odůvodnění, z kterých je zřejmé, jaký skutkový stav vzaly kárné senáty za prokázané. Správní orgány se v napadených rozhodnutích vypořádaly s argumentací žalobce, a tato rozhodnutí jsou proto přezkoumatelná. Kromě toho žalovaná odkázala na judikaturu správních soudů a Ústavního soudu týkající se přezkoumatelnosti rozhodnutí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).
8. Závěrem se žalovaná ohradila proti tvrzení žalobce, že neměl možnost nahlédnout do svého kárného spisu z důvodu šíření koronaviru v České republice. Žalobci bylo rozhodnutí o odvolání doručeno 19. 1. 2020 a lhůta pro podání správní žaloby proti rozhodnutí žalované mu proto skončila dne 19. 3. 2020. K vyhlášení nouzového stavu došlo až 12. 3. 2020 a teprve 15. 3. 2020 bylo vydáno opatření vlády ČR č. 217 o omezení úředních hodin správních orgánů. ČAK v reakci na toto opatření stanovila úřední hodiny na pondělky a středy od 9 do 12 hodin. Žalobce tak mohl

do svého spisu nahlédnout kdykoliv v pracovní den v období od 19. 1. 2020 do 15. 3. 2020 a následně v pondělí 16. 3. a ve středu 19. 3. 2020. Žalobce se však v tomto období do spisu nenahlédl a oddělení pro věci kárné nijak nekontaktoval.

Průběh řízení před správními orgány

9. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
10. Dne 10. 5. 2018 podal předseda kontrolní rady ČAK jako kárný žalobce podle ustanovení § 33 odst. 1, 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, na žalobce kárnou žalobu pro porušení ustanovení § 16 odst. 1 a 2 zákona o advokacii a pro porušení § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2 čl. 9 odst. 1 etického kodexu. Doručením této kárné žaloby bylo proti žalobci zahájeno kárné řízení. Jednání v této kárné věci bylo nařízeno na den 23. listopadu 2018 avšak toto jednání bylo z důvodu žádosti žalobce odročeno na 14. prosince 2018. Dne 14. prosince 2018 tak proběhlo jednání kárného senátu. Hodinu před zahájením jednání došlo datovou schránkou vyjádření žalobce s připojenými přílohami v počtu 27 ks a s ohledem na to, že se s těmito listinami nebylo možné před jednáním podrobně seznámit, došel kárný senát k závěru, že není možné věc projednat a jednání odročil. Dne 10. ledna 2019 proběhlo odročené jednání kárného senátu, během kterého byla přečtena kárná žaloba a vyslechnut svědek Ing. K. (bývalý jednatel společnosti IXXXX s. r. o.). Po výslechu svědka bylo přistoupeno k dalšímu dokazování. Následně bylo jednání opět odročeno a dne 6. února 2019 proběhlo poslední jednání ve věci, během kterého bylo přistoupeno k dalšímu dokazování, a byly předneseny závěrečné řeči.
11. Kárný senát po závěrečné poradě vynesl kárné rozhodnutí, ve kterém rozhodl, že se žalobce dopustil kárného provinění tím, že jako právní zástupce společnosti IXXXX s. r. o. podal na pokyn této společnosti odvolání k Městskému soudu v Praze, avšak následně neodstranil ve stanovené lhůtě vady tohoto odvolání, v důsledku čehož bylo odvolání společnosti IXXXX s. r. o. Vrchním soudem v Praze odmítnuto, přičemž společnost IXXXX s. r. o. o této skutečnosti neinformoval a neinformoval ji ani o tom, že rozsudek soudu prvního stupně nabyt právní moci a stal se vykonatelným. Společnost IXXXX s. r. o. tak v důsledku toho nesplnila soudem uložené povinnosti a protistrana se domáhala jejich splnění cestou exekuce. Kárný senát kárné komise ČAK tak dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 16 odst. 1 a 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů a ustanovení § 17 zákona o advokacii ve spojení s čl. 4 odst. 1, 2 a čl. 9 odst. 1 usnesení představenstva ČAK č. 1/1997 Věstníku, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů ČR, ve znění pozdějších předpisů (etický kodex).
12. Podle názoru kárného senátu žalobce nechránil oprávněné zájmy svého klienta a neřídil se jeho pokyny, při výkonu advokacie nejednal čestně a svědomitě a nevyužil důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci neuplatnil v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládal za prospěšné, nepostupoval při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu, jelikož nedodržoval pravidla profesionální etiky ukládající mu povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu, povinnost plnit převzaté závazky a povinnost klienta řádně informovat, jak vyřizování jeho věci postupuje, a poskytovat mu včas vysvětlení a podklady pro uvážení dalších příkazů. Kárný senát tak žalobci uložil pokutu ve výši 60 000 Kč a povinnost zaplatit ČAK částku 8 000 Kč jako náhradu nákladů kárného řízení.
13. Proti kárnému rozhodnutí ze dne 6. 2. 2019 podal žalovaný včasné odvolání, které odvolací senát projednal bez nařízení jednání podle § 27 odst. 1 advokátního kárného řádu. Odvolání žalobce zamítl a napadené kárné rozhodnutí potvrdil svým rozhodnutím o odvolání ze dne 8. 10. 2019. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno datovou schránkou dne 19. 1. 2020.

Řízení před soudem

14. Při ústním jednání Městského soudu v Praze dne 14. 1. 2021 žalobce v plné míře odkázal na obsah podané žaloby ze dne 19. 3. 2020 s tím, že její písemné vyhotovení obsahuje podle jeho názoru konkrétní důvody, pro které lze rozhodnutí orgánů žalované obou stupňů zrušit. Dále odkázal na své písemné podání bezprostředně předcházející jednání soudu, kde namítl neúplnost kárného spisu, který neobsahuje důkazy navržené žalobcem v průběhu řízení před žalovanou. Protože rozhodnutí bylo vydáno pouze na základě důkazů zjištěných orgány Komory, žalobce ponechal na zvážení soudu, zda kárný spis doplnit či napadená rozhodnutí i z tohoto důvodu zrušit.
15. Zástupce žalované u jednání soudu zdůraznil, že žalobce předchází skvělá pověst právníka v oblasti statusových věcí a věcí obchodních společností, který sám byl v letech 2014 – 2017 členem kárné komory i kárného senátu České advokátní komory. Pokud jde o žalobní argumentaci, žalovaná reagovala na všechna žalobcem vytyčená fakta v písemném vyjádření k žalobě, na které proto plně odkazuje. Žalobcová argumentace neúplností spisového materiálu není relevantní, protože se žalovaná skutkovým stavem a volným hodnocením důkazů podrobně zabývala a v odůvodnění napadeného rozhodnutí námitky žalobce i vypořádala. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby jako nedůvodné
16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem a z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Věc soud posoudil takto:

Včasnost žaloby

17. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí odvolacího správního orgánu bylo žalobci doručeno dne 19. 1. 2020. Dle § 72 s. ř. s. je lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dva měsíce od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Žaloba byla k soudu podána datovou schránkou dne 19. 3. 2020 a byla tak podána včas.

Žalobní námitka č. 1: nepřezkoumatelnost

18. Soud se nejprve zabýval námitkou, že jsou napadená rozhodnutí zmatečná a tedy i věcně nepřezkoumatelná.
19. Tato námitka je nedůvodná.
20. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud rozhodnutí zruší pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. září 2003, č. j. 7 A 547/2002-24 (veřejně dostupné, stejně jako všechna ostatní rozhodnutí NSS, na www.nssoud.cz) zruší soud rozhodnutí pro nesrozumitelnost odůvodnění zejména tehdy, jestliže odůvodnění „nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které pohnuly správní orgán k vydání rozhodnutí“. Zároveň však podle judikatury správních soudů (např. rozsudek NSS ze dne 23. srpna 2006, č. j. 1 Afs 38/2006 – 72) není možné mluvit o nesrozumitelnosti rozhodnutí, pokud je možné jeho formulační nedostatky nebo vnitřní rozpornost odstranit výkladem tohoto rozhodnutí. Při tomto výkladu je přitom nutné přihlídnout obsahu správního spisu, k úkonům správních orgánů a k úkonům účastníků.
21. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů jde v případě, že se správní orgány nezabývaly všemi rozhodnými skutečnostmi pro vydání rozhodnutí. Jedná se o situaci, kdy se správní orgán určitou významnou skutečností vůbec nezabýval, např. se k ní v rozhodnutí vůbec nevyjádřil, ani k ní neučinil v průběhu řízení žádné dokazování, popř. jde o situaci, kdy sice podklady pro rozhodnutí správní orgán shromáždil, ale nijak je v odůvodnění nezhodnotil a neučinil z nich žádný skutkový závěr (Kühn Z., Kocourek T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Komentář k § 76. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019).

22. Judikatura NSS dovodila, že správní orgán musí v rozhodnutí uvést, z jakých podkladů při svém rozhodnutí vycházel, jinak je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 – 51). V případě, že mezi poklady existují rozpory, musí správní orgán v odůvodnění vysvětlit, proč upřednostnil podklady svědčící o určitém skutkovém závěru před jinými (rozsudek NSS ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 – 47).
23. Nelze však označit rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné jen proto, že se podrobně nezabýval všemi dílčími námitkami účastníka. Námitky totiž lze podle konstantní judikatury správních soudů vypořádat i tak, že správní orgán v odůvodnění rozhodnutí prezentuje právní názor odlišný od názoru účastníka řízení, pokud zdůvodnění tohoto právního názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku daného rozhodnutí. Takovým postupem jsou pak implicitně vypořádány i námitky účastníka. Správní orgán je tak povinen vypořádat se pouze se všemi základními námitkami (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, rozsudek NSS ze dne 27. května 2015, č. j. 6 As 152/2014 – 78 nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10).
24. V nyní posuzovaném případě žalobce namítl, že je odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu moc stručné, nelze z něj zjistit, z jakých důkazů došel kárný senát ke svým skutkovým zjištěním a je proto nepřezkoumatelné. S takovým závěrem se soud neztotožňuje. Dle soudu jsou napadená rozhodnutí zcela srozumitelná. Správní orgány v odůvodnění uvedly, z jakých podkladů při svém rozhodnutí vycházely. Prvostupňové rozhodnutí má celkem 9 stran a je v něm popsáno, jaké důkazy byly kárným senátem provedeny, jak probíhal během jednání výslech svědka a k jakému závěru kárný senát došel.
25. Kromě toho kárný senát v odůvodnění vysvětlil, proč považoval ručně psaný záznam, který žalobce při jednání předložil, za nevěrohodný a proč uvěřil výpovědi svědka. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by z napadených rozhodnutí nešlo zjistit, z jakých důkazů došel kárný senát ke svým skutkovým zjištěním. V posuzované věci bylo nesporné, že žalobce za svého tehdejšího klienta odůvodnění k odvolání na výzvu civilního soudu nedoplnil a došlo proto Vrchním soudem v Praze k odmítnutí klientova odvolání. Kárný senát řešil v podstatě pouze otázku, zda bylo klientovým záměrem podat sice odvolání a zaplatit soudní poplatek, ale následně toto odvolání už nedoplňovat odůvodněním (tedy zda žalobce jednal na pokyn klienta). V prvostupňovém rozhodnutí je logicky odůvodněno, proč kárný senát neuvěřil žalobcově tvrzení a místo toho považoval za věrohodnou výpověď Ing. K.. Soudu také není zřejmé, k jakým „*mnohým otázkám*“ se odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dle žalobce nevyjadřuje. Z napadených rozhodnutí vyplývá, v jakém jednání spočívalo kárné provinění žalobce (jako právní zástupce svého klienta nereagoval na soudní usnesení a nedoplnil u civilního soudu podané odvolání, což vedlo k odmítnutí tohoto odvolání, přičemž ani o této skutečnosti žalobce svého klienta neinformoval) a jak toto jednání kárný senát právně kvalifikoval. Námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná.

Žalobní námitka č. 2: nepřihlédnutí k tvrzeným skutečnostem a předkládaným důkazům

26. Podle žalobce správní orgány nepřihlédly k žalobcem tvrzeným skutečnostem a jím označeným důkazům, když nezohlednily písemný pokyn od klienta, který žalobce při jednání předložil. Kromě toho žalobce uvedl, že správní orgány dospěly na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, když v rámci posouzení skutku upřednostnily skutková tvrzení stěžovatele.
27. Tato námitka je nedůvodná.
28. V řízení před správními orgány se uplatňuje zásada tzv. volného hodnocení důkazů, podle které správní orgán hodnotí každý důkaz zvlášť a posléze všechny důkazy v souhrnu a to podle své úvahy. Tyto své úvahy pak musí v rozhodnutí přesvědčivě odůvodnit. Jak bylo uvedeno v bodě 23 tohoto rozsudku, kárný senát ve svém rozhodnutí zdůvodnil, proč považoval ručně psaný záznam, který během jednání žalobce předložil, za nevěrohodný a proč místo toho uvěřil výpovědi svědka Ing. K..

29. Konkrétně kárný senát v prvostupňovém rozhodnutí na str. 8 uvedl, že „(...) Kárně obviněný k tomuto uvedl, že podané odvolání neodůvodnil na pokyn stěžovatele, který mu udělil na schůzce v kavárně Adria dne 27. 4. 2016 Ing. K.. Na podporu svého tvrzení předložil kopii jeho rukou psaného záznamu z téhož dne, ve kterém je uvedeno, že byl projednán rozsudek MS v Praze ze sporu se společností TAL COMPANY s. r. o., že klient si přeje odvolání podat, nicméně s ohledem na současnou finanční situaci společnosti již chce nepokračovat v odvolacím řízení. Tento záznam je opatřen podpisem kárně obviněného a dle tvrzení kárně obviněného za stěžovatele jej podepsal Ing. K.. Kárný senát toto tvrzení obviněného nepovažuje za věrohodné, a to zejména s ohledem na svědeckou výpověď Ing. K., který zcela jednoznačně vyloučil, že by kárně obviněnému takový pokyn dal, naopak uvedl, že stěžovatel uhradil soudní poplatek v odvolacím řízení a cílem stěžovatele bylo odvolání projednat a ve sporu uspět. Kárně obviněný předmětný zápis předložil kárnému senátu k důkazu až po výsledku Ing. K. poté, co svědek jednání opustil, který se tak nemohl k obsahu zápisu a zejména ke svému podpisu vyjádřit. Pokud by tvrzení kárně obviněného bylo pravdivé, pak by zcela jistě tímto zápisem argumentoval od počátku a jeho pravost by si od slyšeného svědka nechal potvrdit, což však neučinil. Kárnému senátu se obhajoba kárně obviněného v tomto směru jeví jako účelová a nevěrohodná. (...) Kárný senát (...) dospěl k závěru, že jako věrohodná se jeví výpověď svědka, který vypovídal zcela logicky a svou výpověď podpořil i e-mailovou korespondencí, kterou vyhledal přímo u jednání ve své schránce prostřednictvím vlastního telefonu. Vypovídal zcela spontánně a reakce na dotazy kárně obviněného vyzněly zcela věrohodně a v souladu s provedenými důkazy.“
30. Dle názoru soudu tedy kárný senát v prvostupňovém rozhodnutí přesvědčivě zdůvodnil, proč nepovažoval žalobcem předložený ručně psaný záznam za věrohodný, a proč se přiklonil k výpovědi svědka. Takový postup byl plně v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů a s povinností správního orgánu své úvahy v rozhodnutí odůvodnit. Skutečnost, že po vyhodnocení provedených důkazů došel správní orgán k jinému závěru, než žalobce, sama o sobě nemůže založit důvodnost správní žaloby. Soud tak nesouhlasí s tvrzením žalobce, že správní orgány dospěly na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním.

Žalobní námitka č. 3: neprovedené důkazy

31. Žalobce dále namítl, že správní orgány neprovedly některé důkazy, které žalobce navrhl na svou obranu, a ani se nevypořádaly s tím, proč tyto důkazy neprovedly.
32. Tato námitka je nedůvodná.
33. Z právní úpravy a soudní judikatury plyne, že správní orgán musí v rozhodnutí uvést důvod, proč nevyhověl návrhu na provedení důkazu, jinak se jedná o tzv. opomenutý důkaz (rozsudek NSS ze dne 30. května 2008, č. j. 4 As 21/2007 – 80). Zároveň se však ve výjimečných případech nemusí správní orgány vyjadřovat k důkazním návrhům účastníka, je-li z nich zcela zjevné, že nejsou pro posuzovanou věc relevantní (Kühn Z., Kocourek T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Komentář k § 76. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019).
34. Žalobce v posuzované věci nekonkretizuje, jaké konkrétní důkazy, které navrhl, nebyly provedeny. V rámci námitky neúplného spisového materiálu kárného spisu, kterou žalobce vznesl až bezprostředně před nařízeným ústním jednáním soudu dne 12. 1. 2021, žalobce poukazyval na to, že spisový materiál neobsahuje 61 datových souborů doručených žalobcem dne 14. 12. 2018, dále 57 datových souborů doručených žalobcem dne 9. 1. 2019 a konečně 10 datových souborů doručených žalobcem dne 4. 2. 2019. Žalobce však nijak nekonkretizoval, o jaké důkazy se jednalo, co jimi žalobce konkrétně zamýšlel prokázat a jaký mají vztah k předmětu řízení. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že předmětem řízení před kárnými orgány žalované bylo jednání žalobce, kterým jako právní zástupce svého klienta nereagoval na soudní usnesení a nedoplnil u civilního soudu podané odvolání, což vedlo k odmítnutí tohoto odvolání, přičemž ani o této skutečnosti žalobce svého klienta neinformoval. Žalobce však neuvedl, jaké konkrétní důkazy vztahující se k takto jednoznačně, určitě a srozumitelně vymezenému předmětu řízení orgány žalované opomenuly provést, ani jaký vliv by případné provedení důkazů mělo mít na právní kvalifikaci uvedeného jednání žalobce kárným senátem. Z tohoto důvodu městský soud neprovedl dokazování směřující k případnému doplnění spisového materiálu (ustanovení § 52 odstavec 1 s. ř. s.).

35. Z napadených rozhodnutí je naproti tomu zřejmé (viz body 19 až 21 prvostupňového rozhodnutí), že kárný senát prováděl ve věci rozsáhlé dokazování. Zároveň prvostupňový orgán v bodě 28 rozhodnutí v souladu se soudní judikaturou uvedl, proč k některým důkazům nepřihlédl. Kárný senát v tomto bodě uvedl, že „*Pokud byly provedeny listinné důkazy ohledně ekonomické situace stěžovatele, zejména účetními doklady, smlouvami o postoupení pohledávek a výpisy z internetových stránek společnosti KONSPRO s. r. o. a NOVAGLASS s. r. o., pak tyto nepovažuje kárný senát pro posouzení viny kárně obviněného za relevantní, neboť s předmětným kárným proviněním dle názoru kárného senátu nijak nesouvisí.*“ Stejně tak v rozhodnutí o odvolání kárný senát v bodě 7 uvedl, že „*(...) Z pohledu podaného odvolání je nutné odmítnout odvolací námitky, které směřují k nesprávným skutkovým zjištěním kárného senátu, neboť již ze samotných listin, které jsou obsahem příslušného soudního sporu a kterými kárný senát provedl dokazování, vyplývá jednoznačné porušení povinností kárně obviněným. Pokud kárný senát neprovedl některé důkazy navržené kárně obviněným, stalo se tak z důvodu, že nesouvisely se žalovaným skutkem nebo že některé důkazy navržené kárně obviněným hodnotí kárný senát jinak v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů.*“ Soud považuje takové odůvodnění za zcela dostatečné. Z právní úpravy neplyne povinnost podrobně odůvodňovat každý jednotlivý důkaz, který žalobce v řízení předložil, pokud tyto důkazy s posuzovanou věcí zjevně nesouvisí. Tak tomu bylo i v posuzovaném případě. Kárný senát došel k závěru, že důkazy, které žalobce v řízení předložil, jsou pro posouzení viny žalobce irelevantní. Takový závěr považuje soud za zcela logický a lze uzavřít, že správní orgány v dané věci nepochybily.

Žalobní námitka č. 4: nesprávné právní posouzení

36. Žalobce dále uvedl, že napadená rozhodnutí spočívají na nesprávném právním posouzení věci, jelikož popis kárného provinění ve výrokové části rozhodnutí neodpovídá skutkovému vymezení.
37. Tato námitka je nedůvodná.
38. Podle § 32 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii je kárným proviněním „*závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem.*“ Odborná právní literatura k tomuto ustanovení uvádí: „*Porušení povinností může být kárným proviněním, pokud je zaviněné, tedy pokud je prokázáno nejen to, že advokát nebo advokátní koncipient určitou stanovenou povinností porušil, ale i to, že ji porušil některou z forem zavinění, alespoň nedbalostí. Ani výše uvedená zjištění sama o sobě nepostačují, je třeba, aby takové zaviněné porušení mohlo být hodnoceno jako závažné samo o sobě anebo bylo opětovné. Závažnost je hodnocena podle řady kritérií a zkušeností, které umožňují hodnotit význam porušování a nastalé nebo brožící následky*“ (Kovářová, Daniela aj. *Zákon o advokacii. Komentář*. Komentář k § 32. Praha: Wolters Kluwer. 2017).
39. Podle § 16 odst. 1 zákona o advokacii je advokát povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a řídit se jeho pokyny. Podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii je advokát povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné. Podle § 17 zákona o advokacii nesmí advokát při výkonu advokacie snižovat důstojnost advokátního stavu a je povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Výklad sousloví „*snížení důstojnosti advokátního stavu*“ je v aplikační praxi vykládán v rozhodnutích kárných senátů ČAK. V minulosti kárné senáty ČAK rozhodly o tom, že advokát snížil důstojnost advokátního stavu, když např. porušil podmínky advokátní úschovy (sp. zn. K 150/2012 nebo sp. zn. K 18/2014), nedostavil se k hlavnímu líčení bez omluvy nebo substitute (K 30/2014), uzavřel mandátní smlouvu s klientem v podobě přícíci se dobrým mravům (K 119/2013) nebo vzal žalobu zpět bez pokynu klienta a bez dostatečné komunikace s klientem (K 64/2014). Jak uvádí odborná právní literatura: „*(...) je zřejmé, že jako kárné provinění je posouzeno jak porušení stavovských předpisů, tak nedbalé poskytování právních služeb*“ (Kovářová, Daniela aj. *Zákon o advokacii. Komentář*. Komentář k § 17. Praha: Wolters Kluwer. 2017).
40. V usnesení předsednictva ČAK č. 1/1997 Věstníku (etický kodex) je v čl. 9 odst. 1 stanovena povinnost advokáta klienta řádně informovat, jak vyřizování jeho věci postupuje, a poskytovat mu včas vysvětlení a podklady potřebné pro uvážení dalších příkazů.

41. V posuzované věci došlo k situaci, kdy žalobce na základě pokynu klienta podal včas odvolání, které ale na výzvu prvostupňového soudu ze dne 17. 5. 2016 neodůvodnil a Vrchní soud v Praze proto dne 24. 2. 2017 podané odvolání odmítl. Rozsudek prvostupňového soudu tak nabyl právní moci, stal se vykonatelným a ani o této skutečnosti žalobce svého klienta neinformoval. Žalobcův klient se tak o této skutečnosti dozvěděl až ve chvíli zahájení exekučního řízení. Dle soudu je proto zřejmé, že popis kárného provinění odpovídá skutkovému vymezení, které je obsaženo ve výrokové části kárného rozhodnutí i odpovídající právní kvalifikaci. Zároveň toto skutkové vymezení odpovídá definici kárného provinění uvedené v § 32 odst. 2 zákona o advokacii. Soud se ztotožňuje s názorem žalované, že se jednalo o závažné porušení povinností advokáta podle ustanovení § 16 a 17 zákona o advokacii.

Žalobní námitka č. 5: nepřiměřená výše kárného opatření

42. Žalobce v žalobě dále namítl, že kárný senát označil za přítěžující okolnost chování žalobce v rámci kárného řízení, což z podstaty věci nemůže být posuzováno jako přítěžující okolnost.
43. Tato námitka je nedůvodná.
44. V bodě 30 prvostupňového rozhodnutí kárný senát uvedl: „(...) Dále vzal v úvahu to, že kárně obviněný se stavěl pasivně i ke kárnému řízení proti němu vedenému, když na dopis vedoucí kontrolního oddělení ze dne 29. 11. 2017 a opakovaně na dopis vedoucí kontrolního oddělení ze dne 20. 12. 2017 vůbec nereagoval a své vyjádření ke kárné žalobě zaslal kárnému senátu až v průběhu jednání samotného, což zapříčinilo důvod jeho odročení. I přes výtku kárného senátu stejný postup zopakoval před dalším jednáním ve věci.“
45. Soud se ztotožňuje s vyjádřením žalované, která ve svém vyjádření uvedla, že nedostatek sebereflexe v průběhu kontrolního procesu a kárného řízení posoudila v tom ohledu, jaké kárné opatření může ve vztahu k žalobci dostatečně splnit svoji preventivní funkci, přičemž vyvodila, že upuštění od potrestání nebo uložení napomenutí by k naplnění účelu kárného řízení nevedlo.
46. Žalobce také namítl, že druh a výše uloženého kárného opatření jsou nepřiměřeně přísné, zejména s ohledem na druh a výši kárného opatření ukládaného v obdobných případech.
47. I tyto námitky jsou nedůvodné.
48. Kárný senát v posuzované věci výši uložené pokuty ve svém rozhodnutí odůvodnil, když v bodě 30 prvostupňového rozhodnutí uvedl, že považuje „(...) neodůvodnění odvolání ve stanovené lhůtě, vedoucí k odmítnutí odvolání a nekomunikaci s klientem za závažné provinění advokáta, zejména pokud jej svým jednáním vystavil exekučnímu řízení.“ V rozhodnutí o odvolání správní orgán opět uvedl, že výše pokuty (60 000 Kč) je v souladu s hledisky uvedenými v § 24 odst. 2 advokátního kárného řádu a je i přiměřená povaze skutku a následkům hrubé nedbalosti obviněného, jakož i zjištěným osobním a majetkovým poměrům žalobce.
49. Tyto osobní a majetkové poměry jsou uvedené v bodě 13 prvostupňového rozhodnutí. Žalobce v jednání před kárným senátem mj. uvedl, že vlastní byt v panelovém domě v xxx, garážové stání, několik pozemků orné půdy a několik pozemků v xxx.
50. Podle § 32 odst. 3 písm. c) zákona o advokacii lze advokátovi za kárné provinění uložit pokutu „až do výše stonásobku minimální měsíční mzdy stanovené zvláštním právním předpisem.“ Tímto zvláštním právním předpisem je nařízení vlády č. 567/2006 Sb. o minimální mzdě, o nejnižších úrovních zaručené mzdy, o vymezení ztíženého pracovního prostředí a o výši příplatku ke mzdě za práci ve ztíženém pracovním prostředí. Podle § 2 tohoto nařízení činila v roce 2019 minimální mzda 13 350 Kč za měsíc. Kárná komise tedy mohla žalobci uložit pokutu až do výše 1 335 000 Kč. Soud proto pokutu ve výši 60 000 Kč považuje vzhledem k zákonné výměře uvedené v § 32 odst. 3 písm. c) a zjištěným osobním a majetkovým poměrům žalobce za přiměřenou.
51. Pokud jde o žalobcovu námitku, že je výše uložené pokuty nepřiměřeně přísná v porovnání s obdobnými případy řešenými před kárnými senáty ČAK, tak ani s touto námitkou soud

nesouhlasí. Podobné případy už byly kárnými senáty ČAK v minulosti řešeny. Jak již bylo v tomto rozsudku uvedeno, podle rozhodnutí kárného senátu ze dne 24. 11. 2014, sp. zn. K 64/2014 je kárným proviněním situace, jestliže „advokát jako ustanovený zástupce bez pokynu klienta vezme žalobu zpět, vzdá se odvolání proti usnesení o zastavení řízení a klienta o stavu věci neinformuje.“ V tomto případě byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. Podobně i v rozhodnutí ze dne 2. 6. 2015, sp. zn. K 25/2013 bylo shledáno, že je kárným proviněním, jestliže „advokát nepodá za klienty k výživě soudu vyjádření, ani pak odvolání do rozsudku pro uznání, klienty neinformuje, s důsledkem zabavení exekuce proti klientům.“ V tomto případě byla uložena pokuta ve výši 55 000 Kč. Pokutu, která byla uložena žalobci, proto soud považuje za přiměřenou i s ohledem na jiné podobné případy, které byly v kárném řízení řešeny.

Závěr a náklady řízení

52. Soud na základě výše uvedených úvah došel k závěru, že jsou námitky žalobce nedůvodné a žalobu proto podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, které však nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. ledna 2021

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu